Jen stůj tam s nimi (rec) - Radek Čihák

Bez urážky pytel slov soli rozeběhl kníry namrskat a tváří vpřed šli samostavně kruhem vstříc. Komu líc? A kde si vzít? Pak napřetřas, když nerozuměls ničemu, to přímo veslem haslo. Nekompletní výhrůžky, jen s přidáním pach ztrácel. Naleštěný nesli kříž a ještě výš, co touhou mimoděk a jdouce krasem výkřiků jich stalagnát se zlomil. Letí vztek a padá čmoud.
Já neprotrh ten tlamyztvrd, co zkoušel k ránu pohasnout, že našel víc než k zemi pad sen vítězů zdí statečnou se neprošel a přitom krachnul hnátem skrze stín a usmál se, že podlomil mou nejnovější, zdivočelou sílu.
Vždyť bez nás dál bys nedošel tam kdesi jak sis maloval a navíc chtěl by ještě se sloup se klanět v zemi hrdinů – té pohádce se neposměj, když běžíš, víru otírej, když chceš to. Chceš to? Chceš to víc?
Já v báji dávné žertoval na místě zlomců básníka, kde králík sultán vmetl hněv, pak slonovinou obešel skryt děsem v prach, že zlatý rým co nebem plul v ten čas, on zapomněl svým tajným kouzlem skrýt žlutočernou stonožku.
O nohu dál jen opíral do spirál chalát zmáčený a tenčil víkem marnosti, co neunes – já dosvědčím půl pravdy jak se havran zámku nedotknul a přítel s lanem v pase přípravou mu napřed šel. Už dost té tragedie.
Tys neodbočil v levý čas a já tam byl. Tys argumenty posílal jak sémě v náruč kamenů a mnohá zloba na praku se vzpínala.
Jenže mění se to.
Co myslels, já bych neuzved, tam‘s nakrabatil vteřiny a divit chtěl ses v komorách, že neslyším tvé řády. Jenže musel by ses ohlédnout až k počátkům a naskrz den, co přeťal nit, ses přestal smát, už nevidíš, už neslyšíš, jak navázané poselství se vzpíná bohu do očí, když změny jdou skrz dlouhý den, skrz starý plot, sám zasedneš jak králi králů král, zahrát si necháš, koně pobídneš, zatímco na druhém břehu stojí zranění jak strašáci v polích ztracení.
Jen stůj tam s nimi.